
L'ETERN RETORN

Anna Pascual

ANNA PASCUAL (Barcelona, 1987) Humanista de formació, ha canviat la Història per les històries. Després de treballar en diversos àmbits de la cultura com ara l'arxivística i la museologia, actualment és llibretera i professora d'escriptura.

L'etern retorn

En Peter Manzanares xuclava la palleta del waikiki mirant sense ganes el mar de les Bahames. Feia uns mesos que l'ex-cap del diari *World of News* havia estat rellevat del càrrec, no pas per les fotografies que s'havien filtrat sobre l'*affaire* amb la seva amant guineana —on ell apareixia vestit amb lenceria femenina i un consolador amanyagant-li el darrere—, sinó perquè havia publicat una entrevista amb un antic alt càrrec del partit conservador acusat de corrupció. L'home, des de la presó, deixava verds els actuals dirigents del govern —a qui acusava de ser còmplices de tota la trama— i, és clar, això no havia agradat gaire «als de més amunt». Però en Peter ho havia fet a consciència; no pas pel deure moral del bon periodista —tenia unes tècniques molt personals a l'hora de redactar notícies—, o perquè sentís simpatia pel partit socialdemòcrata. No. En Peter ho havia fet perquè, abans que res, era un autèntic patriota.

Calia desemascarar la dreta tova que s'havia apoderat del govern i retornar a l'època esplendorosa de quinze anys enrere, quan el president era un home de dretes com Déu mana, compromès de debò amb la unitat de l'Estat i el seu destí universal. «Tornaré, Peter. Tornaré per salvar el país», li havia dit l'expresident per WhatsApp. «De moment, vés-te'n lluny. Quan sigui el moment, algú dels meus et trucarà perquè retornis a la capital. Això voldrà dir que l'Operació Gavina ja està en marxa.» Ah! Aquestes paraules li havien eixamplat l'esperit i escalfat l'entreuix... Però les setmanes passaven, el telèfon no sonava i, malgrat el sol de les Bahames, en Peter no era feliç. Enyorava la política, enyorava el seu despatx i sobretot: enyorava l'Exuberancia. Amb ella, havia compartit amb plenitud fantasies, vaselina i roba interior. Ai, aquella llenceria fina, aquell cosset vermell... On devia ser ara la seva Exuberancia, la seva alegria de Guinea?

L'Exuberancia va obrir els ulls i, amb una reconfortant estirada de braços, va desemmandrir-se. Havia dormit bé. Sola i nua, tapada pel llençol tan sols de cintura en avall, va mirar cap a la finestra; un raig de sol li il·luminava el pit dret que, molt més despert que no pas ella, s'havia contret i exhibia un mugró gros, fosc i erecte. Va acariciar-se'l amb el dit índex i va somriure, múrria. S'agradava. S'agradava molt, i era això el que, segons creia, feia que agradés tant

els altres. Va aixecar una mica el cap, tot intentant resseguir l'itinerari d'aquell raig de sol tafaner. La llum baixava pel tors fins a fregar el melic, sense tocar-lo. Amb un cop de peu, va desempallegar-se del llençol: el raig seguia per l'engonal fins a desaparèixer bruscament, engolint de cop pel seu sexe. L'Exuberancia va decidir anar-lo a trobar i, amb delicadesa, va introduir-se els dits endins; de seguida van humitejar-se. Llavors, va fer-los sortir per deixar-los caure sobre el clítoris. Amb un lleuger esbufec va girar el cap; el nas era gairebé a tocar de la seva espatlla, que encara emanava l'olor dolça d'oli de coco amb què la seva darrera adquisició amatòria l'havia banyat el dia anterior. Va aturar uns instants el moviment: hi havia quedat en una hora. Després de jugar una mica més, va posar-se un tanga violeta de lleopard i es va aixecar del llit sense acabar la feina. Res no li ho impedia, però no volia fer-ho. El desig inconclús l'excitava per partida doble.

No havia estat fàcil trobar un substitut per a en Peter, i això que l'Exuberancia mai no havia estat d'aquelles dones que s'obsessionen amb els seus amants. De fet, abans que en Peter n'havia tingut a desenes i, d'una manera o altra, tots l'havien complaguda, cada home a la seva manera. Però en Peter... En Peter era especial. La rigidesa dels seus principis rancis eren l'adob perfecte per a la transgressió sexual més imaginativa. Aquella fal·lera per la pàtria, aquell deixar-se

endur sense pensar —ara l'home ets tu, ara ho soc jo...! Però el que més li agradava a l'Exuberancia era saber que, gràcies a les seves habilitats al llit, ell trobava la inspiració necessària per escriure les millors portades. Quim plaer més gran, quan l'endemà anava al quiosc! Com més grossa la deia en Peter, més cofoia es quedava, perquè això corroborava el que ja sabia: que ella era molt més que una amant. L'Exuberancia era una autèntica musa, la Gala Dalí de la premsa escrita. El país, ignorant de la seva lloable tasca, mai no podria agrair-li prou la seva contribució al periodisme reaccionari, i aquest deute la feia sentir poderosa.

Per això, quan en Peter va haver de marxar a cuitacorrens de la capital, per primera vegada es va veure perduda. El sexe per si sol sempre li havia semblat un al·licient, però ara, després d'haver ostentat un càrrec tan elevat, tota aventura sense valor afegit la trobava insulsa... Fins que va decidir que havia de continuar inspirant. Va descartar en bloc el sector conservador —seguir per aquí hauria estat com trair el seu estimat Peter— i va apostar per provar-ho amb les esquerres. Finalment, després de molts dies de rondar per la redacció de *The Socialist Country*, va aconseguir fer caure el cap de secció de política nacional, però el resultat va ser molt decebedor. Els homes d'esquerres, tan obertament liberals, tan obertament progressistes, en definitiva, tan obertament oberts, no necessitaven transgredir res, i el sexe amb el cap

de secció va esdevenir una de les experiències més tedioses de la seva vida.

A partir d'aquí, l'Exuberancia va entrar en un estadi de malenconia desconegut per a ella. Ai, com enyorava en Peter! L'enyorava tant, que cada nit es mirava els retalls de les fotografies que s'havien filtrat a la premsa —guardats al caixa de la tauleta sota el consolador i el tub de vaselina— amb un nus a la gola que no hi havia manera de fer anar avall... Van passar setmanes i mesos fins que, a la fi, tot just feia vint-i-quatre hores s'havia abandonat definitivament a la nostàlgia per plantar-se davant de la redacció del *World of News*, allà a la calle Pardo, com si d'aquesta manera pogués recuperar un tros de l'essència d'aquell home que ara devia estar prenent waikikis a les Bahames. La trobaria a faltar? Encara estava sumida en aquestes cavil·lacions quan va notar com li arribava als narius una intensa olor de coco. D'on venia? Va girar-se; situada entre la redacció i una llibreria anomenada Librería Arcadia, hi havia una perfumeria nova. I, sense pensar-s'ho gens, hi va entrar.

Havia anat centenars de vegades a botigues de cosmètics, però l'Exuberancia va tenir la sensació que era el primer cop que en trepitjava una. Tampoc no sabia ben bé per què; se sentia estranyament impressionable, com si aquella olor que semblava haver desaparegut entre tantes d'altres li hagués esborrat per uns instants tot pensament. Va acostar-se

als maquillatges; arrengrats per ordre cromàtic, hi havia pintallavis que anaven de la transparència al granat més fosc, ombres d'ulls que passaven del beix al rosat, del verd al violeta. Aleshores, va recordar l'esclat de colors de la seva estimada Guinea, va tancar els ulls... i de sobte, d'enmig de mil aromes, va tornar a ressorgir-ne una, encara més dolça i intensa que abans. Tement perdre-la de nou, va seguir-ne el rastre fins a arribar al centre de la botiga; quan ja era a punt de vessar-se una mica de líquid pel coll, una veu va refrenar-la:

—Esperi! No és pas perfum, és un oli de bany.

Va aixecar el cap; una noia d'uns vint-i-cinc anys, alta, de cabells arrissats i pèl-rojos, se la mirava amb un somriure pintat de vermell rabiós.

—Permeti'm —va dir la noia tot acostant-se a ella; l'Exuberancia va fixar-se en la placa que la dependentia duia sobre la solapa de l'americana. Es deia Delia.

La noia va prémer dues vegades el sortidor de l'oli, se'n va posar i va començar a escampar-lo sobre els dits de l'Exuberancia, que va estremir-se amb el toc d'aquelles mans blanques i calentes que l'acariciaven amb una suavitat experta.

—Ho veu? —va dir la Delia—. Té una textura viscosa, però s'absorbeix ràpid.

La noia va somriure de nou, i l'Exuberancia va aprofitar el gest per mirar-se-la de prop: la Delia tenia uns ulls verds

i expressius i, sota una fina capa de maquillatge, s'intuïen unes pigues que li baixaven, discretes, de les galtes fins a l'obertura de la camisa. La duia botonada gairebé fins a dalt, però els seus pits, més grans del que correspondria per a una noia tan prima, li tibaven la roba amb una sensualitat continguda.

Amb les mans encara entrelaçades, la noia va fer un cop de cap per apartar-se els rínxols de la cara, sense gaire sort. L'Exuberancia va alliberar-se d'una de les mans i va col·locar-li el ble rere l'orella, deixant el seu coll al descobert. Va arribar-li una aroma subtil de flor de cirerer.

—M'agrada el teu perfum —li va dir.

—Si vols, te'n poso.

Va anar a buscar l'ampolla, i ara va ser la Delia qui li va apartar els cabells, recollint-los a un costat. Va ruixar-li unes gotes de perfum a banda i banda i, pel camí, l'Exuberancia va veure com la noia s'aturava a mirar-li l'escot —opulent, desbordant— que deixava a la vista el seu vestit turquesa. I, per primera vegada, a l'Exuberancia li va venir de gust venerar una altra voluptuositat que no fos la seva, deixar-se endur per aquella feminitat que, malgrat la cautela inicial, intuïa que no es faria pregar...

Del perfum, van passar al maquillatge. La Delia la pintava amb la brotxa, amb els pinzells, amb els llapis, amb els dits, gaudint dels gestos cada cop menys mesurats amb una

delicadesa cada vegada més delerosa. I, mentre ella anava fent, l'Exuberancia se submergia en el seu alè a frec de cara, i va acabar acariciant sobre la camisa aquells pits que tenia pressa per descobrir.

—Xxxxxt... —va fer la Delia aturant les seves intencions—. Encara no he acabat.

La Delia va anar a buscar el pintallavis. «Et poso el meu», va dir, i va mostrar-li un mirall. Les dues llüien la mateixa boca, vermella, carnosa. Carnal. Van mirar-se i, sense dir res, es van fer un petó llarg.

—Deixa'm saber fins on t'arriben aquestes pigues —va dir l'Exuberancia fregant-li el coll amb el dit índex.

Va obrir-li la camisa, i va veure uns pits ben posats sota uns sostenidors color cava i amb blonda. Va agafar el pintallavis i va començar a unir-li les pigues, que s'estenien per tot el cos blanc. I va imaginar que dibuixava el cosset vermell que havia compartit amb en Peter i, resseguint el rastre de pintallavis amb la llengua, va despullar-la del tot; aturada a l'entrecreix, va tastar per primer cop uns fluids que no eren els seus, i va pensar que això era el que devia sentir el seu estimat Peter quan la llepava. Aquesta idea va excitar-la encara més, i la Delia ho notà; s'aixecà, agafà l'oli de coco i començà a untar-li pel cos, encara a mig desvestir. L'Exuberancia gaudia del tacte, de l'olor de coco barrejada amb la de flor de cirerer, i d'aquells ullets picardiosos que, de ben

segur, haurien agradat tant a... No va poder pensar res més: els ditets de la dependenta s'havien concentrat en un punt precís i, en un instant, van brindar-li un orgasme exquisit davant l'aparador de la perfumeria, just a la vista de qui ho volgués veure.

Vint-i-quatre hores més tard, l'Exuberancia, abillada amb el tanga violeta de lleopard, feia un cop d'ull a l'armari. Va somriure en veure el vestit turquesa que li havia donat la victòria el dia abans i, després de remenar una mica, va optar per posar-se un vestit rosa fúcsia tan curt i escotat com l'anterior. Després de maquillar-se amb prou rapidesa, va calçar-se unes sandàlies daurades de pam i, ja a dins d'un taxi, va ordenar que la portessin cap a la calle Pardillo. No volia que la Delia hagués d'esperar-se.

Tan bon punt va plantar-se davant la perfumeria, però, l'Exuberancia va veure que seria ella, qui s'hauria d'esperar: un grup de iaies s'havien posat d'acord per entrar en ramat a la perfumeria, determinades a provar tots els cosmètics que la Delia tenia a la botiga sense, de ben segur, acabar comprant res de res. L'Exuberancia, des de fora, buscava els ulls verds de la Delia, que no la corresponien perquè prou feina tenien vigilant que cap jubilada cleptòmana no agafés més mostres gratuïtes del compte. N'hi havia per estona, es va dir. Va fer quatre passes per observar la redacció del *World of News* i, abans de sentir altra vegada aquell pessic de melangia

a l'estómac, va girar-se cap a l'altra banda de la perfumeria, cap a la Librería Arcadia.

Va fixar-se en els llibres de l'aparador. Mai no li havia interessat gaire la lectura, però n'hi va haver un, a l'apartat de *Literatura en lenguas autonómicas*, que va cridar-li l'atenció: tenia la coberta fúcsia, tan fúcsia com el seu vestit... Va sentir que hi estava predestinada i va entrar a fullejar-lo: eren catorze relats eròtics. Encuriosida, va agafar el llibre i es va asseure en un racó de la llibreria; deixant-se endur per una experiència desconeguda, el va anar devorant a poc a poc, assaborint unes paraules que no comprenia del tot... Fins que, quan va arribar al catorzè conte, els ulls se li van esbatanar i se li va agitar la respiració. No podia ser! I, en aquell instant, va entendre que l'atzar li havia donat l'oportunitat de recuperar el que havia perdut.

En Peter Manzanares continuava xuclant, desesmat, la palleta de l'enèsim waikiki. Per què no rebia aquell coi de trucada? L'expresident li havia dit que l'avisaria «quan fos el moment». Però d'això ja feia mesos, i cap senyal no indicava que el moment s'acostés. És que potser hauria d'estar-s'hi gaire temps més, a les Bahames? Va mirar al seu voltant: el que tenia enfront era el sinònim perfecte de paradís —aigua cristal·lina, ombrel·les de cànem i noies amb biquini estret—, però ja n'estava ben tip. Massa sol... Necessitava un al·licient que ho

canviés tot. Fastiguejat, va aixecar-se de la gandula i, deixant el combinat a mig acabar, va entrar dins la seva cabana.

Com si la providència hagués escoltat els seus precés, en Peter va veure que alguna cosa havia canviat: enmig de la taula del menjador hi havia una capsa lligada amb un llaç vermell. Va acostar-s'hi amb cautela, estranyat, i s'hi va asseure al davant; quan ja era a punt de desfer el llaç, el telèfon començà a sonar.

—Sí...? —va respondre amb desconcert.

—Peter, amor... —va dir una veu càlida i sedosa que coneixia bé.

—Exuberancia? Exu? —En Peter no s'ho podia acabar de creure—. Però com has aconseguit...?

—Això ara no importa... Ja has obert el meu regal?

En Peter va repenjar-se l'auricular del telèfon a l'espatlla per obrir la capsa. A dins, hi havia un llibre.

—*A l'ombra del Decameró* —va llegir a la portada—; però si està escrit en...

—Calla, amor, i vés al catorzè conte.

Va obeir-la i va començar a llegir per a si: «En Peter Manzanares, cap del diari *World of News...*»

—Però si parla de mi! —va dir, astorat.

—De nosaltres, rei; de nosaltres i d'aquell dia... El de les fotografies i el cosset vermell... Per què no me'n llegeixes un tros? Soc a la nostra habitació, ben despullada...

En Peter va començar a recitar en veu alta, amb l'accent maldestre de qui només sap parlar la llengua de l'Estat. Quina nova transgressió, llegir en l'idioma que el seu estimat expresident només parlava en la intimitat! Un idioma que ara se li ofería de la mateixa manera que ho feia l'Exuberancia des de l'altra banda del telèfon:

—Oh, Peter, m'excita tant...

I en Peter va notar-se l'entrecuix tan inflat que es va haver de descordar la bragueta, i continuava llegint mentre l'Exuberancia li deia que era davant del mirall, ben oberta, tocant-se i pensant en ell... Va imaginar-se que de nou era en aquella habitació, amb ella, abillat amb la roba interior de la seva alegria de Guinea, i que era l'Exu, i no pas ell mateix, qui s'estava grapejant la titola frenèticament.

—Saps què tinc a les mans, amor? El nostre consolador... Recordes? I me l'estic ficant per...

Calent com mai, en Peter començava a atabalar-se entre el llibre, el telèfon i aquell bé de Déu que encara anava creixent.

—Oh, Exu, no... no puc amb tantes coses!

—Tranquil, ja llegeixo jo... També en tinc un per a mi.

Va sentir que no podia ser més feliç. Quina comprensió més autèntica, quina comunió tan plena entre dues ànimes! Ara sí que podia estar per la feina... Aleshores, es va deixar arrossegat per les paraules que pronunciava l'Exuberancia;

va tancar els ulls per creure que era ell, i no pas el consolador, el que era a dins de la seva guineana —ara soc a dalt, ara soc a baix—, mentre ella li llepava fervorosament l'orella i li deia: «No n'he trobat cap com tu...» I, al mateix temps que l'Exu feia un xiscler salvatge per l'auricular, en Peter Manzanares estampava una lleterada monumental al llarg de la cortina de l'habitació. Com en les bones èpoques.

Va penjar el telèfon que encara tremolava, però no va tenir temps ni d'apartar la mà dreta de l'eina: un nou ring-ring tornava a sonar.

—Exu? —va dir amb la veu entretallada.

—Peter, soc jo.

En Peter va callar. Estava tan desorientat, que va haver de fer esforços per ubicar aquella veu masculina i familiar... Quan, tot d'una, va il·luminar-se.

—Jota Ema!

—Xxxxxt —va reprendre'l amb sequedat—. Res de noms.

—Perdona... Però és que no em pensava que em trucaries en persona. És tot un honor...

—Escolta'm bé. —I, mentre deia aquestes paraules, en Peter ja se l'imaginava parlant amb el mans lliures, assegut en una butaca de pell amb una copa de Cardenal Mendoza en una mà i acariciant el seu gat d'angora amb l'altra—. L'Operació Gavina està en marxa. Et vull a la capital demà

mateix —va fer una pausa dramàtica i sentencià—: l'hora del retorn ha arribat.

I va penjar sense acomiadar-se.

En Peter estava que no hi cabia. Després de tanta espera, els darrers vint minuts donaven altre cop sentit a la seva existència. La vida li somreia de bell nou! Va remoure's a la cadira, satisfet. Llavors, va recordar on tenia situada la mà dreta i va esclatar en una rialla estrepitosa.

Tot tornava a començar...